

maa kræve nøjere Overvejelser, inden man kan forvente, at der kan skabes Enighed om deres Gennemførelse.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Birck): Naar den ærede Minister siger, at dette er en Lejlighedslov, skal jeg indrømme, at det er det nogenlunde, men naar han mener, at der kun er Tale om en helt forbigaaende Arbejdsløshed, vil jeg dertil sige, at det er ikke en helt forbigaaende Arbejdsløshed. Jeg har tilladt mig at henlede Ministerens Opmærksomhed paa, at Loven egentlig skal tjene til Nødhjælp for den Arbejdsløshed, som kommer til Efteraaret, altsaa fra Oktober, og naar jeg før har forudsagt den herskende Arbejdsløshed og allerede delvis har faaet Ret, kan Ministeren godt tro mine Forudsigelser for et halvt Aar frem i Tiden. Naar Ministeren om de ekstraordinære Arbejder sagde, at han ikke ønskede, der skulde kaldes Folk til København, skal jeg dertil bemærke, at jeg ønsker netop heller ikke, at der skal kaldes Folk til København. De ekstraordinære Arbejder, der ere nævnte i Forslaget, ere, bortset fra Københavns Banegaard, Jernbaneanlæg, og jeg har tilladt mig at nævne saadanne Ting som Give—Herning—Banen og Dobbeltsporet paa Fyn. Den højtærede Minister kan neppe kalde disse Arbejder københavnske Arbejder, det er virkelig almene Landsarbejder. Der ligger i hvert Fald — det maa den ærede Minister kunne se — et Princip i dette Forslag, og det Princip, der ligger her, er ikke det Princip at lave ekstraordinære Arbejder, som man ingen Brug har for, men at udføre saadanne Arbejder, som man alligevel skal have udført, og fremme dem i Øjeblikket mod til Gengæld senere at holde noget igen.

Det staar for mig vedblivende saaledes, at naar vi bruge 80 Mill. i Løbet af 7 Aar til offentlige Arbejder her i Landet, altsaa i en Periode, hvor vi have gode og daarlige Tider samlede, er det en klog Statspolitik at anvende disse Penge særlig i de Tider, hvor det private Initiativ er svagt, og holde igen, hvor det er stærkt. Selv om den højtærede Minister ikke vil anerkende dette Princip i Dag, tror jeg, der nok skal komme den Dag, da han vil indse, det er rigtigt. Jeg anbefaler i øvrigt Forslaget.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Maa jeg sige i Anledning af det ærede Medlems sidste Bemærkninger, at der er ikke nogen Uenighed mellem os med Hen-

syn til det sidst af ham nævnte Princip; der er ogsaa her under Finanslovsdebatten fra Ministerbænken fremkommet adskillige Udtalelser herom.

Det ærede Medlem sagde, at jeg skulde tro paa hans Forudsigelser. Naa, jeg stiller mig nu noget tvivlende til flere af de Spaadomme, der ere fremkomne fra det ærede Medlem. Jeg skal f. Eks. med Hensyn til Arbejdsløshedskasselovens Virkninger minde det ærede Medlem om, at at han i sin Tid sagde, at 120,000 Kr. aarlig vilde sikkert være tilstrækkeligt Tilskud i nogle Aar, og „lad os lade være med at tale om 10 Aar frem i Tiden“. Nu er det ærede Medlem med til at stille Forslag om ekstraordinært Statstilskud i saa Henseende. I øvrigt er jeg ikke væsentligt uenig med det ærede Medlem i de Betragtninger, han fremkom med.

Birck: Ja, 120,000 Kr. stod i det allerførste Forslag, der blev fremsat af Poul Rasmusen for flere Aar siden. Det var for saa vidt ikke min Spaadom, men det kunde ogsaa være, at det var af ren Beskedenhed, at man ikke foreslog mere, idet man ikke havde ventet, at alle Kasserne vilde blive dannede det første Aar. Men den højtærede Minister kan ganske roligt gaa ud fra Rigtigheden af min Spaadom. Jeg ser i disse Dage et nyt Eksempel paa, at jeg har spaaet rigtigt. Jeg erindrer, at jeg for 2 Aar siden i Anledning af den kongelige Hilsen og Budskab til Island rejste det Spørgsmaal, om der ikke var noget galt deroppe. Saa sagde den højtærede Ministerchef, at det var all right, og nu viser det sig ved den senere nedsatte Kommission, at jeg den Gang saa fuldstændig rigtigt. Den højtærede Minister kan roligt en Gang imellem rette sig efter mine Spaadomme, men da Ministeren i det væsentlige er enig med mig i mine Betragtninger, skulde han blot slutte sig til dem i Praksis ved at søge den ekstraordinære Bevilling, som Forslaget gaar ud paa.

W. Neergaard: Naar jeg ikke er Medforslagsstiller til det her foreliggende Forslag, altsaa ikke har kunnet følge min Gruppe her, er Grunden den, at jeg ikke har kunnet erkende, at der er tilstrækkelig Anledning for Staten til at træde hjælpende til overfor en rent lokal Arbejdsløshed. Jeg kan nemlig ingenlunde erkende, at der her i Landet findes Arbejdsløshed for Øjeblikket, det er noget rent lokalt for København, og saa længe der i det